

Veréb Jankó almát lop

- *Hopp!* Nincs itthon a gazda! - ujjongott Veréb Jankó a gyümölcsöskert sövénye mögött. Egykettőre átmászott a sövényen, lehúzta a csizmáját, s mint a macska, oly hirtelen felmászott az almafára. Hiszen a gazda nem volt hon, de hon volt ám a Bodri, s szörnyű ugatással rohant az almafa irányába.

Uccu! Leugrott a fáról Jankó, felkapta a csizmáját s esze nélkül szaladt, mint a szél. Szerencsésen eljutott a kert másik végébe, ahol nem volt sövény, csupán egy épülőfélben levő kőkerítés.

A kőkerítésen volt egy rozoga hordó.

- Meg vagyok mentve! - kiáltott fel Jankó, s egy pillanat alatt a hordó tetején termett. Ideje volt, mert abban a pillanatban ért oda Bodri is. De Jankó most már füttyült rá. Nemcsak füttyült, de még jól oldalba is rúgta Bodrit.

De Bodri sem esett a feje lágyára. Szörnyű méregbe gurult, s a Jankó lábáról egykapásra lerántotta a csizmát. Aztán - zsupsz! - betört Jankó alatt a hordó feneke.

Jankó belesuppant a hordóba, a hordó megbillent, lefordult és... Igen meredek hegyoldal volt a kőkerítés mellett, a kerítés tövében egy óriási sütőtök, a hordó pont a tökre esett, de úgy ráesett, hogy kilikadt a hordó feneke. Jankó fejjel a tökre zuhant, a tök kilikadt, s bezzeg, hogy Jankó feje beszorult a tökbe. Hányszor mondták neki. „Te tökfejű!” Most csakugyan az volt.

Lába a hordóban, feje a tökben, így gurult le a hegyoldalon Jankó. Bodri utána. Valóságos porfelhő kerededett fölötte, mögötte, körülötte - jaj, jaj, vége a világnak!

Bizony, én is a Jankó helyében ezt kiáltom:

- Vége a világnak! Vége! Vége!

Lent a meredek hegyoldal lábán patak csörgedezett, éppen vizet merített Kató néne. Háttal a hegynek hajlott a vízbe, mitsem látott, mitsem sejtett, a hordó meg gurult, gurult, aztán egyszerre csak megakadt. Meg ám! Volt a patak partján két hegyes karó. Bezzeg hogy a hordó erre esett.

- Ó, Jesszus Mária, Szent József! - sikoltozott Kató néne, amikor meglátta a két karó hegyén a hordót, hordó tetején a tököt, a két kalimpáló kart - ez bizonyosan az eleven ördög. Futott esze nélkül a patak partjára. Ott dolgozott Bagó András meg a párja. - Jaj, jaj, szaladjunk, itt az eleven ördög!

Csakugyan jött az eleven ördög, falábon, ha nem is lóháton. Tök a feje, abból két apró szem csillog ki. Még karja is van. Ember? Ördög? Mi ez? Bagó uram térdre roskadt, imádkozott: - Uram, ne vigy a kisértésbe!

- Ugyan, keljen fel kend! - ripakodott rá Bagóné. - Hisz ez a Veréb Jankó, a híres almatolvaj! Egykettőre kihúzták a hordóból, azután a tökből, s alaposan elnadrágolták.

Így volt, vége volt, igaz volt.